

ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ

στην πρόταση νόμου «Για την αποκατάσταση του κατώτατου μισθού και του δικαίου της συλλογικής διαπραγμάτευσης και των συλλογικών συμβάσεων εργασίας»

Προς τη Βουλή των Ελλήνων

Επί της αρχής

Οι κυβερνήσεις των ετών 2010 – 2014, με τα μνημόνια και τους εφαρμοστικούς νόμους τους, επέφεραν βαρύτατα πλήγματα και αφάνισαν σχεδόν ολοκληρωτικά το συλλογικό εργατικό δίκαιο, δηλαδή τις ελεύθερες συλλογικές διαπραγματεύσεις και τις συλλογικές συμβάσεις εργασίας, το οποίο ίσχυε στη χώρα μας για 75 έτη. Με αυτό τον τρόπο ενίσχυσαν το κλίμα εργασιακής και κοινωνικής ανασφάλειας και δημιούργησαν περιβάλλον απόλυτης ισχύος του διευθυντικού δικαιώματος και γενικευμένης εργοδοτικής αυθαιρεσίας.

Η συρρίκνωση και κατεδάφιση του δικαίου των συλλογικών συμβάσεων εργασίας οδήγησε στην καταστροφή των εργασιακών σχέσεων και στην ενίσχυση του κυβερνητικού αυταρχισμού, γεγονός εξαιρετικά επικίνδυνο για τη δημοκρατία σε συνθήκες, ιδίως, παρατεταμένης βαθείας οικονομικής ύφεσης και εντυπωσιακά υψηλής ανεργίας.

Το δίκαιο των συλλογικών συμβάσεων εργασίας είναι ο κλάδος του δικαίου με το μεγαλύτερο βαθμό απορρύθμισης και εκθεμελίωσης στην εποχή των μνημονίων. Το εργοδοτικό διευθυντικό δικαίωμα έχει αναχθεί σε κυρίαρχο ρυθμιστικό παράγοντα των εργασιακών σχέσεων. Παράλληλα το κράτος επιφυλάσσει για τον εαυτό του ουσιαστικές ρυθμιστικές λειτουργίες, όχι για την κύρωση συλλογικών συμβάσεων εργασίας, αλλά για τον περιορισμό τους.

Οι χώροι εργασίας έχουν μετατραπεί, πλέον, σε παράδεισους εργοδοτικής αυθαιρεσίας, στους οποίους κυριαρχεί η ατομική διαπραγμάτευση και η μονομερής, από την επιχείρηση, συρρίκνωση των αποδοχών και των θεσμικών όρων των εργασιακών σχέσεων προς τα ελάχιστα νόμιμα όρια και πολλές φορές και κάτω από αυτά.

Η βίαιη μεταφορά της συλλογικής διαπραγμάτευσης από το εθνικό και κλαδικό επίπεδο προς την επιχείρηση, δηλαδή στο πεδίο της «διαπραγμάτευσης» που ιστορικά πλεονεκτεί ο ισχυρός πόλος της εργασιακής σχέσης (εργοδοσία), έχει θέσει εκτός προστασίας από οποιουδήποτε είδους συλλογική σύμβαση εργασίας τη συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων του ιδιωτικού τομέα. Ο εργαζόμενος, τρομοκρατημένος από την απειλή της απόλυσης, της ανεργίας και της μακρόχρονης καθυστέρησης απονομής της εργατικής δικαιοσύνης, ωθείται σε ατομική «διαπραγμάτευση» με την επιχείρηση.

Πολλές επιχειρήσεις, με την απειλή εφαρμογής των μνημονιακών νομοθετικών ρυθμίσεων μονομερούς επιβολής της εκ περιτροπής εργασίας και διευκόλυνσης των απολύσεων, προωθούν τη στρατηγική της εξατομίκευσης των αμοιβών. Με τη γενικευμένη χρήση των ατομικών συμβάσεων εργασίας, που καλύπτουν πλέον το 80% των εργαζομένων, συμπιέζουν τους μισθούς προς τον ήδη μειωμένο κατώτατο μισθό. Το αποτέλεσμα ήταν να μειωθεί από το 2010 η πραγματική αγοραστική δύναμη των μισθών πάνω από 50%, λόγω μεσοσταθμικής μει-

ώσης τους κατά 23%, αύξησης των τιμών, υπερφορολόγησης και περικοπής των κοινωνικών παροχών.

Στην ουσία, ο θεσμός των συλλογικών διαπραγματεύσεων παραμένει μόνο στον τύπο, εφόσον το περιεχόμενό και τα αποτελέσματά τους διαμορφώνονται υπό την απειλή των όρων που επιβάλλει η υπέρμετρη ενίσχυση της εργοδοτικής πλευράς, ωθώντας τα συνδικάτα να αποδέχονται τους εργοδοτικούς όρους, για να αποφύγουν την εξατομίκευση των μισθών.

Η σύναψη μιας επιχειρησιακής συλλογικής σύμβασης εργασίας αναδεικνύεται πλέον σε άθλο εκεί, όπου είναι νομικά εφικτή (δηλαδή, υπάρχει επιχειρησιακό σωματείο και το σύνολο των εργαζομένων της επιχείρησης υπερβαίνει τους 50), δηλαδή στην ισχνή μειοψηφία των επιχειρήσεων της χώρας. Εφόσον ο εργοδότης δεν επιθυμεί τη σύναψη μιας συλλογικής συμφωνίας, αυτή καθίσταται αδύνατη, αφού η διαδικασία ενώπιον του Οργανισμού Μεσολάβησης και Διαιτησίας (ΟΜΕΔ) έχει πρακτικά καταρτηθεί.

Η μονομερής προσφυγή των συνδικαλιστικών οργανώσεων των εργαζομένων στον ΟΜΕΔ απαγορεύτηκε με μνημονιακή ρύθμιση, μέχρι την πρόσφατη απόφαση 2307/2014 του Συμβουλίου της Επικρατείας που την επανέφερε. Επιπλέον περιορίστηκαν οι αρμοδιότητες του ΟΜΕΔ και συρρικνώθηκε το περιεχόμενο της διαιτητικής απόφασης στον καθορισμό αποκλειστικά του βασικού μισθού, για το ύψος του οποίου λαμβάνονται υποχρεωτικά υπόψη οι απαιτήσεις των προγραμμάτων δημοσιονομικής προσαρμογής, δηλαδή των δανειστών της χώρας. Γι' αυτό κατά τα έτη 2013-2014 δεν έχει εκδοθεί ούτε μια διαιτητική απόφαση, εκτός από την πρόσφατη που αφορά στους τεχνικούς της ελληνικής ραδιοφωνίας.

Η επιχείρηση έχει σήμερα την ευχέρεια να επιλέξει μεταξύ της ατομικής διαπραγμάτευσης με κάθε εργαζόμενο ξεχωριστά και της «αυτοσύμβασης». Πρόκειται για την μνημονιακή «καινοτομία», που παρέχει στην επιχείρηση τη δυνατότητα να συνάπτει επιχειρησιακή συλλογική σύμβαση εργασίας, όχι με γνήσιο εργατικό συνδικάτο (επιχειρησιακό ή κλαδικό), αλλά με το απαράδεκτο μόρφωμα της «ένωσης προσώπων», η οποία μπορεί να συσταθεί ταχύτατα και διοικητικά εύκολα από τα 3/5 του συνόλου των εργαζομένων της επιχείρησης (ακόμα και αν αυτοί είναι μόλις 5). Κατά κανόνα τέτοιες «ενώσεις προσώπων» συστήνονται με πρωτοβουλία της ίδιας της επιχείρησης, για να καλύψει τις δικές της απαιτήσεις με το μανδύα της δήθεν διμερούς συμφωνίας.

Αυτές οι διμερείς «συμβάσεις», όσο και οι γνήσιες επιχειρησιακές συμφωνίες (η αναλογία τους διαμορφώνεται ήδη σε 70/30), ρυθμίζουν κατ' αποκλειστικότητα τις εργασιακές σχέσεις των εργαζομένων των επιχειρήσεων, στις οποίες αναφέρονται. Οι όροι τους υπερτερούν έναντι αυτών των κλαδικών και ομοιο-επαγγελματικών ΣΣΕ σε περίπτωση συρροής, αφού η αρχή της ευνοϊκότερης ρύθμισης έχει ανασταλεί.

Ωστόσο, η πλειοψηφία των εργαζομένων δεν καλύπτονται από κάποια γνήσια ή μη γνήσια διμερή επιχειρησιακή ή κλαδική ΣΣΕ. Συνολικά, οι επιχειρησιακές ΣΣΕ είναι μόνο μερικές εκατοντάδες με μικρό αριθμό καλυπτόμενων εργαζομένων. Οι κλαδικές ΣΣΕ, εάν κατορθωθεί η σύναψή τους, δεσμεύουν, πλέον, αποκλειστικά όχι όλους τους εργοδότες του κλάδου αλλά μόνο όσους από αυτούς είναι μέλη των εργοδοτικών ενώσεων που τις υπογράφουν, γιατί με μνημονιακό νόμο καταργήθηκε η

αρχή της επεκτασιμότητας, δηλαδή της υποχρεωτικής εφαρμογής τους με απόφαση του Υπουργού Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Πρόνοιας σε ολόκληρο τον κλάδο. Ταυτόχρονα η μετενέργεια των ΣΣΕ μεταλλάχθηκε, αφού μειώθηκε η διάρκειά της από 6 σε 3 μήνες και μετά τη λήξη της ισχύουν ο βασικός μισθός και μόνο 4 επιδόματα.

Γι' αυτούς τους λόγους ο συνολικός αριθμός των ΣΣΕ μειώνεται δραματικά με αποτέλεσμα να διευρύνεται σημαντικά ο αριθμός των εργαζομένων, που δεν καλύπτονται από κάποια από αυτές και κατά συνέπεια αμείβονται με τις κατώτατες αμοιβές.

Στο αποτέλεσμα αυτό συνέβαλαν και πλείστες άλλες μνημονιακές διατάξεις, με τις οποίες μειώθηκε ο κατώτατος μισθός (κατά 22% και κατά 32% για τους νέους κάτω των 25 ετών), πάγωσαν οι τριετίες στις τρεις πρώτες από αυτές (μέχρι η ανεργία να επανέλθει σε μονοψήφια επίπεδα), μειώθηκαν στο μισό ακόμη και οι προσαυξήσεις που αντιστοιχούν σε αυτές τις τριετίες για την πρόσληψη μακροχρόνια ανέργων, καταργήθηκε η καθολική ισχύς των μισθολογικών όρων της ΕΓΣΣΕ, δεν 1.1.2017 καμία τριετία και από την ίδια αυτή ημερομηνία η κυβέρνηση, έπειτα από μια καρικατούρα εθνικού διαλόγου, θα ορίζει σε μόνιμη βάση μονομερώς τα επίπεδα του ελάχιστου νομοθετημένου μισθού, προφανώς προς τα κάτω.

Οι κυβερνήσεις των ετών 2010-2014, εκτός από την επιτέυξη της μαζικής φτωχοποίησης και εξαθλίωσης των εργαζομένων, επέτυχαν ταυτόχρονα την απαξίωση των συνδικάτων, ακόμη και των πλέον ανώδυνων θεσμών ενημέρωσης και διαβούλευσης που προβλέπει η κοινοτική εργατική νομοθεσία. Ο νόμος 1876/1990 για τις συλλογικές συμβάσεις εργασίας και τον ΟΜΕΔ έχει υποστεί τεράστια αντιδημοκρατική μετάλλαξη.

Αποκατάσταση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας

Με την παρούσα πρόταση νόμου προτείνουμε την κατάργηση των μνημονιακών αντεργατικών και αντιδημοκρατικών νομοθετικών ρυθμίσεων του 2010-2014, που έπληξαν το θεσμό των συλλογικών συμβάσεων εργασίας και τις συνδικαλιστικές ελευθερίες κατά παράβαση του Συντάγματος και της διεθνούς εργατικής νομοθεσίας.

Προτείνουμε την επαναφορά του κατώτατου μισθού στα προ των μνημονίων επίπεδα, δηλαδή στα 751 ευρώ μικτά μηνιαία ανεξαρτήτως ηλικίας, από 586 ευρώ μικτά μηνιαία και 511 ευρώ μικτά μηνιαία για τους κάτω των 25 ετών που είχε μειωθεί, και τον επανακαθορισμό του με Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας, που θα συνάπτεται μεταξύ της ΓΣΕΕ και των εργοδοτικών φορέων.

Επίσης προτείνουμε την αποκατάσταση του θεσμού των ελεύθερων συλλογικών διαπραγματεύσεων και των συλλογικών συμβάσεων εργασίας με την επαναφορά των αρχών της επεκτασιμότητας και της ευνοϊκότερης ρύθμισης, της μετενέργειας, καθώς και του ρόλου και των αρμοδιοτήτων του ΟΜΕΔ. Έτσι θα μπει «φρένο» στις μειώσεις μισθών και θα δοθεί η δυνατότητα στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα με τους αγώνες του και με τις ΣΣΕ ως εργαλείο να διεκδικήσει όσα έχασαν οι εργαζόμενοι στα χρόνια του μνημονίου.

Η αποκατάσταση του κατώτατου μισθού και του δικαιού των συλλογικών συμβάσεων, κατ' αρχήν στην προ

μνημονίων κατάσταση, αποκαθιστά τη δημοκρατική και συνταγματική νομιμότητα στις εργασιακές σχέσεις, συμβάλλει στην αναβίωση της δημοκρατίας στους χώρους εργασίας, προωθεί την κοινωνική δικαιοσύνη ενισχύοντας τις δυνάμεις της εργασίας, συμβάλλει στην αύξηση της παραγωγικότητας, ενισχύει την αγοραστική δύναμη των εισοδημάτων των λαϊκών νοικοκυριών και με αυτό τον τρόπο συμβάλλει στην οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη και ανάπτυξη της χώρας, που με την σειρά της θα κατοχυρώσει ακόμα περισσότερο ένα νέο εργασιακό πρότυπο αναβαθμισμένων, σύγχρονων, δίκαιων και δημοκρατικών εργατικών δικαιωμάτων και εργασιακών σχέσεων.

Η παρούσα πρόταση νόμου, εάν ψηφιστεί, θα αποτελεί μια μεγάλη δημοκρατική τομή. Ωστόσο, τα περιθώρια βελτίωσης του πλαισίου των συλλογικών διαπραγματεύσεων δεν οριοθετούνται μόνο στην επαναφορά όσων ίσχυαν το 2009. Με νέα νομοθετική πρωτοβουλία στο αμέσως επόμενο χρονικό διάστημα θα προτείνουμε την αναβάθμιση του θεσμού των συλλογικών συμβάσεων εργασίας και τη διεύρυνση του πεδίου εφαρμογής τους, ώστε να επιτυγχάνεται:

α) Ο μέγιστος αριθμός δέσμευσης-κάλυψης επιχειρήσεων και εργαζομένων σε εθνικό, κλαδικό και επιχειρησιακό επίπεδο, για τη διασφάλιση ομοιογένειας των εργασιακών σχέσεων.

β) Η διεύρυνση του περιεχομένου των συλλογικών συμβάσεων εργασίας στα θεσμικής και μισθολογικής φύσης ζητήματα και στις ρήτρες προσαρμογής στις ιδιαιτερότητες επαγγελματιών, επιχειρήσεων ή γεωγραφικών περιοχών.

γ) Η εφαρμογή του θεσμικού πλαισίου των ΣΣΕ και στους ομίλους επιχειρήσεων.

δ) Η βελτίωση του πλαισίου συλλογικής διαπραγμάτευσης και στη δημόσια διοίκηση.

Επίσης, θα προτείνουμε τη θέσπιση θεσμών ενισχυμένης λαϊκής και εργατικής συμμετοχής, άμεσης δημοκρατίας και ουσιαστικού εργατικού και κοινωνικού ελέγχου σε όλα τα κέντρα λήψης αποφάσεων για ζητήματα οικονομικής, κοινωνικής και εργατικής πολιτικής.

Στόχος μας είναι η επαναρύθμιση των εργασιακών σχέσεων, που έχουν πλήρως απορρυθμιστεί από τα μνημόνια και τους εφαρμοστικούς νόμους τους, η αποκατάσταση της εργατικής νομοθεσίας και η οικοδόμηση ενός νέου εργασιακού προτύπου πλήρους, ποιοτικής, αξιοπρεπώς αμειβόμενης, ασφαλισμένης, σταθερής εργασίας.

Κατ' άρθρον ανάλυση

Στο άρθρο 1 καταργείται η μνημονιακή διάταξη, με την οποία αντικαθίστανται 4 βασικά άρθρα του ν.1876/1990, τα οποία αφορούν στην λειτουργία του ΟΜΕΔ. Η καταργούμενη στο παρόν άρθρο μνημονιακή διάταξη μεταξύ άλλων περιόρισε το περιεχόμενο της διαιτητικής απόφασης στο βασικό μισθό, λαμβανομένων μάλιστα υπόψη δεικτών, όπως η εξέλιξη της ανταγωνιστικότητας και της παραγωγικής δραστηριότητας, και τροποποίησε τη διαδικασία συγκρότησης του ΟΜΕΔ και τους όρους σύνθεσης των μεσολαβητών διαιτητών.

Στο άρθρο 2 καταργείται η μνημονιακή διάταξη, με την οποία επιβλήθηκε όριο αυξήσεως στις βασικές αποδοχές

στα πλαίσια απόφασης του ΟΜΕΔ, το οποίο, μεταξύ άλλων περιορισμών, τελεί και σε συνάρτηση με το μέσο όρο του πληθωρισμού στις χώρες της ευρωζώνης.

Στο άρθρο 3 καταργούνται σημαντικές αντεργατικές μνημονιακές διατάξεις, με τις οποίες ρυθμίστηκαν τα εξής: α) η διαδικασία σύστασης και οι αρμοδιότητες των Ενώσεων Προσώπων προκειμένου να συνάπτουν επιχειρησιακές συλλογικές συμβάσεις εργασίας, β) η αναστολή της αρχής της ευνοϊκότερης ρύθμισης και η αναστολή της επεκτασιμότητας των κλαδικών ΣΣΕ καθ' όλη την διάρκεια του Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου Δημοσιονομικής Στρατηγικής και γ) η έναρξη ισχύος επέκτασης μιας κλαδικής ΣΣΕ από την δημοσίευσή της στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (και όχι από την ημερομηνία έκδοσης της υπουργικής απόφασης ή της υποβολής του σχετικού αιτήματος).

Στο άρθρο 4 καταργείται εν συνόλω ένα μνημείο αντισυνταγματικής ρύθμισης, η Πράξη Υπουργικού Συμβουλίου 6/28.2.2012, που εκδόθηκε σε εφαρμογή του άρθρου 1 παρ. 6 του ν. 4046/2012, με την οποία μεταξύ άλλων θεσπίστηκαν τα εξής: α) η μείωση των βασικών κατώτατων αποδοχών της ΕΓΣΣΕ i) κατά 22% για το σύνολο των εργαζομένων και ii) κατά 32% για τους νέους ηλικίας κάτω των 25 ετών και για τους εργαζόμενους με συμβάσεις μαθητείας με άμεση εφαρμογή στα νέα κατώτατα όρια αποδοχών χωρίς την σύμφωνη γνώμη των εργαζομένων, β) το πάγωμα όλων των αυξήσεων στις αποδοχές, οι οποίες επέρχονται με μόνη προϋπόθεση την πάροδο συγκεκριμένου χρόνου εργασίας (όπως επιδόματα πολυετίας, χρόνου εργασίας, τριετίας κ.λπ.) μέχρις ότου η ανεργία στην χώρα διαμορφωθεί σε ποσοστό κάτω του 10%, γ) η κατάργηση της μονομερούς προσφυγής των εργατικών συνδικάτων στον ΟΜΕΔ, δ) ο περιορισμός της προσφυγής στην διαιτησία αποκλειστικά στον καθορισμό του βασικού μισθού και ημερομισθίου, ε) η κατάργηση των διατηρητικών ρητρών σε περίπτωση προσφυγής στην διαιτησία, στ) η μείωση της διάρκειας της μετενέργειας της ΣΣΕ από έξη στους τρεις μήνες και περιορισμός αυτής αποκλειστικά στο βασικό μισθό συν τέσσερα επιδόματα (ωρίμανσης, τέκνων, σπουδών και ε-

πικινδυνότητας), ζ) η θέσπιση της δυνατότητας διαπραγμάτευσης των όρων της ΣΣΕ με ατομική σύμβαση και με δυνατότητα κατάργησης όλων των ρυθμίσεων της λήξασας ΣΣΕ χωρίς τη σύμφωνη γνώμη του εργαζομένου, η) ο περιορισμός της νόμιμης διάρκειας των ΣΣΕ στα τρία χρόνια και η ρύθμιση του χρόνου λήξης ισχύος για όσες είχαν ήδη συναφθεί στις 28.2.2012 ανάλογα με το χρόνο υπογραφής τους.

Στο άρθρο 5 καταργείται η μνημονιακή διάταξη, η οποία αφορά στο νέο σύστημα διαμόρφωσης νόμιμου κατώτατου μισθού και κατώτατου ημερομισθίου για τους εργαζόμενους ιδιωτικού δικαίου της χώρας. Με τη διάταξη αυτή: α) καταργήθηκε η καθολική ισχύς των μισθολογικών όρων των ΣΣΕ, της ΕΓΣΣΕ συμπεριλαμβανομένης, β) διαμορφώθηκαν οι κατώτατοι μισθοί και τα ημερομίσθια, καθώς και οι νόμιμες προσαυξήσεις προϋπηρεσίας στη βάση των τριών πρώτων τριετιών, γ) ανεστάλη η προσαύξηση του νομοθετικώς καθορισμένου μισθού και ημερομισθίου για προϋπηρεσία που συμπληρώθηκε μετά τις 14.2.2012, έως ότου η ανεργία περιοριστεί κάτω από το 10%.

Στο άρθρο 6 καταργείται η μνημονιακή διάταξη, με την οποία τελείται η αναγνώριση του Συνδέσμου Ελληνικών Τουριστικών Επιχειρήσεων (ΣΕΤΕ) ως ισότιμου κοινωνικού εταίρου.

Στο άρθρο 7 καταργείται η μνημονιακή διάταξη, η οποία αφορά στον κατώτατο μισθό και στη νέα διαδικασία μηχανισμό διαμόρφωσης νομοθετικώς καθορισμένου νόμιμου κατώτατου μισθού και κατώτατου ημερομισθίου για τους εργαζόμενους ιδιωτικού δικαίου όλης της χώρας από τον εκάστοτε υπουργό Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Πρόνοιας και την κυβέρνηση, όπως προβλέπεται να εφαρμοστεί από 1.1.2017.

Στο άρθρο 8 καταργούνται οι μνημονιακές διατάξεις, με τις οποίες αφενός, μειώνεται στο μισό το ύψος της προσαύξησης του βασικού μισθού που αντιστοιχεί στις πρώτες τρεις τριετίες επί προσλήψεως μακροχρόνια ανέργου και αφετέρου, παύει να ισχύει οποιαδήποτε προσαύξηση με βάση τις τριετίες από 1.1.2017.

ΠΡΟΤΑΣΗ ΝΟΜΟΥ

Για την αποκατάσταση του κατώτατου μισθού και του δικαίου της συλλογικής διαπραγμάτευσης και των συλλογικών συμβάσεων εργασίας

Άρθρο 1

Το άρθρο 14 του ν. 3899/2010 (Α' 212) καταργείται.

Άρθρο 2

Το άρθρο 51 του ν. 3871/2010 (Α' 141) καταργείται.

Άρθρο 3

Οι παράγραφοι 1, 3, 4, 5, 6 και 7 του άρθρου 37 του ν. 4024/2011 (Α' 226) καταργούνται.

Άρθρο 4

Η Πράξη Υπουργικού Συμβουλίου υπ' αριθμ. 6 της 28.2.2012 (Α' 38) καταργείται.

Άρθρο 5

Η υποπαράγραφος ΙΑ.11 της παρ. ΙΑ του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012 (Α' 222) καταργείται.

Άρθρο 6

Το άρθρο 37 του ν. 4144/2013 (Α' 88) καταργείται.

Άρθρο 7

Το άρθρο 103 του ν. 4172/2013 (Α' 167) καταργείται.

Άρθρο 8

Η περίπτωση 1 της υποπαραγράφου ΙΑ.7 της παραγράφου ΙΑ' και η περίπτωση 2 της υποπαραγράφου ΙΑ.6 της παρ. ΙΑ' του άρθρου πρώτου του ν. 4254/2014 (Α' 85) καταργούνται.

Αθήνα, 2 Οκτωβρίου 2014

Οι προτείνοντες Βουλευτές

Τσίπρας Αλέξης
Αγαθοπούλου Ειρήνη - Ελένη
Αθανασίου Αθανάσιος
Αλεξόπουλος Απόστολος
Αμανατίδης Ιωάννης
Αμμανατίδου Ευαγγελία
Αποστόλου Ευάγγελος
Αυλωνίτου Ελένη
Βαλαβάνη Νάντια
Βαμβακά Ευγενία
Βαρεμένος Γεώργιος
Βούτσης Νικόλαος
Γαϊτάνη Ιωάννα
Γάκης Δημήτριος
Γελαλής Δημήτριος
Γερμανίδης Αθανάσιος

Γεροβασίλη Όλγα
Γεωργοπούλου-Σαλτάρη Έφη
Δερμιτζάκης Κωνσταντίνος
Διακάκη Μαρία
Διαμαντόπουλος Ευάγγελος
Διώτη Ηρώ
Δραγασάκης Ιωάννης
Δρίτσας Θεόδωρος
Δριτσέλη Παναγιώτα
Ζαχαριάς Κωνσταντίνος
Ζεϊμπέκ Χουσεϊν
Ζερδελής Ιωάννης
Θεοπεφτάτου Αφροδίτη
Ιγγλέζη Αικατερίνη
Καλογερή Αγνή
Κανελλοπούλου Μαρία
Καραγιαννίδης Χρήστος
Καραγιουσούφ Αϊχάν
Κατριβάνου Βασιλική
Καφαντάρη Χαρά
Κοδέλας Δημήτριος
Κοντονής Χαράλαμπος-Σταύρος
Κουβέλα Φωτεινή
Κουράκης Αναστάσιος
Κουρουμπλής Παναγιώτης
Κριτωτάκης Μιχάλης
Κυριακάκης Βασίλης
Κωνσταντοπούλου Ζωή
Λαφαζάνης Παναγιώτης
Μαντάς Χρήστος
Μεικόπουλος Αλέξανδρος
Μητρόπουλος Αλέξιος
Μιχαλάκης Νικόλαος
Μιχελογιαννιάκης Ιωάννης
Μπάρκας Κωνσταντίνος
Μπόλαρη Μαρία
Ξανθός Ανδρέας
Ουζουνίδου Ευγενία
Παναγούλης Ευστάθιος
Πάντζας Γεώργιος
Παπαδημητρίου (Μάνια) Γεσθημανή
Πετράκος Αθανάσιος
Σαμοΐλης Στέφανος
Σταθάκης Γιώργος
Σταθάς Ιωάννης
Σταμπούλη Αφροδίτη
Στρατούλης Δημήτριος
Συρμαλένιος Νικόλαος
Τριανταφύλλου Μαρία
Τσακαλώτος Ευκλείδης
Τσουκαλάς Δημήτριος
Φωτίου Θεανώ
Χαραλαμπίδου Δέσποινα
Χατζηλάμπρου Βασίλης
Χατζησοφιά Άννα